

POLLÁGH PÉTER

A sötétség pulcsijai

Hideg a víz, meztelen, szellemkislány ízű.
Amúgy nincs itthon íz. Csak a dagadó hold süt.
Arcomba hull a vakolat, ez most a púder.

Elvisz a taxisárga szorongás a semmiségbe,
nem vagyok jól magamtól, nem bírom már.
Eltöröm a javát: a sötéthez beszélek.
A kopóhoz. A világ felé akarok menni. Most.
Arra gondolok, meglepően sokan halnak
meg 79 évesen. Pompejkednek, azt hiszem.
Hallottam én is eleget a számok hívását,
ha eltemettem egy szót, egy szóvalán évet,
nem nézte senki, volt-e benne lidérc.
Világító gép, te számító, mit akarsz tőlem?

Reggel van. Vánszorgó világos. Jáspisos.
A halványvérű villanykörte szemtelen néz:
lám, lidércnél maradandóbb az író úr talán.

Azt hittem, rács az, amit fogok,
derülök én is, mint a darakásás ég,
s nézem, amit rácsnak mondtatok.
Jön fel a nap, de ez nem rács,
csak idézőjelbe tettek minden ablakot.

Dédpiros

Sok ófotón ott vagyok.
Az a kerekfejű gyerek,
a szeme két kék gömb:
az voltam. Emlékszel?

A fájdalom, a nosztalgia
is kerek, innen lehetek
ismerős neked. Csak a hajam
piros. Mint a Dédié. Dédpiros.

Nem véres, inkább, akár az ír
zászló, vidám, szenvedélyes
csíkja: rókaszínben játszó.
Amolyan színemlék. Kopott,
ezért is mondom: Dédpiros.

Írek vagyunk: egyedül ránk nem hat
a pszichoanalízis: tanítgatott a Dédi,
ki csak egy kékvérű Északról,
tudod, ahol kicsit ásan beszélnek.
Pár száz éve kelták, vikingek
hajóztatták be hozzánk,
de akkor még nem Dédinek hívták.
Vagy pár százezer?
Még látta Bilbót. A színek hajnalát.
Talán még hallotta a gyűrű hívását.

Eltöröm a javát

Azt mondja: már ácsolják a nevem.
A 33. év keresztjére fölmászom,
s ugyanazt többé nem jelentem.
Megácsolták nekem, de más a fája,
mint a felfedező hajóknak.
A rímek hajnalán ropogtak
így a fák, a csemeték, a csontok,
régi szavaimról mind lemondok.
Vége, viszlát, lesz, ami lesz, végre
törhetem el én a sötét javát.

Nem fogja szellem

Reggel van: vánszorgó világos.
A mackóforma sublóton tűnik fel.
Ezüst. Nem fogja a szellem. Fog.
Eddig fiókban volt. Levelek alatt.
Nem kopott el. Csak fényesebb.
Előveszem, és felszögeli a kezem.
Nem tudom a színét. Tiszta vér,
egyre jobban él. Elővett kereszt.

A Labirintus szabadsága
77 2 félteke 2017 XII